

JAN TOMÁNEK

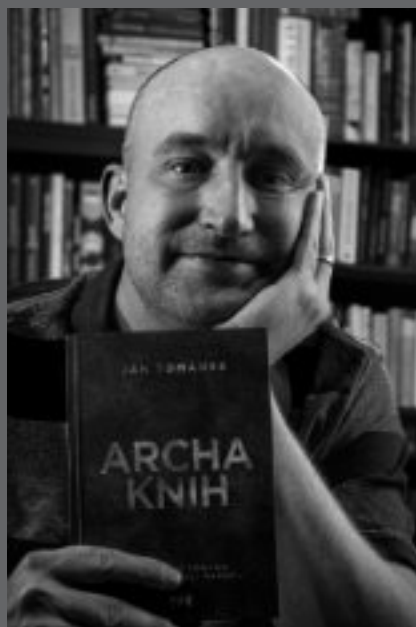
PRŮVODCE
KRÁLÍČÍ NOROU

Jan Tománek (1978) je absolventem Akademie výtvarných umění v Praze. Kromě filmové a umělecké práce se v mládí věnoval psaní do herních a filmových časopisů a založil počítačový magazín *Level*, ve kterém působil jako šéfredaktor. Je znám jako režisér a scenárista divácky úspěšných animovaných filmů *Kozí příběh* a *Kozí příběh se sýrem*, za které získal řadu mezinárodních filmových cen a byl nominován i na Českého lva.

V roce 2018 vydal svůj první román *Motýlí křik* – konspirační thriller z českého prostředí. Druhá kniha – *Lustr pro papeže* – syrově drsný příběh z pekla normalizačních lágrů, vyšla na podzim roku 2019, následoval dystopický román *Archa knih* a v roce 2022 trpce úsměvná a společensky kritická *Válka se stromy*.

Se svou ženou a dvěma dětmi žije na okraji Prahy.

www.tomanek.com

PRŮVODCE KRÁLÍČÍ NOROU

Jan Tománek

JAN TOMÁNEK

PRŮVODCE
KRÁLÍČÍ NOROU

„Je snazší lidi oklamat, než je přesvědčit, že byli oklamáni.“

Mark Twain

PROLOG

Abych se mohl v životě posunout dál, cítil jsem, že v sobě kapitolu posledních let musím nějakým způsobem uzavřít.

Chtěl jsem si utřídit všechny ty poletující fakta, myšlenky a úvahy, které se ke mně za poslední roky dostaly a které mě formovaly a dohromady tvoří můj současný obraz světa – to, kam jsem se hlavně díky covidu posunul a jak hluboko do králičí nory jsem nahlédl.

Co jsem sepsal, může být pro někoho chaosem, ale on takový život zkrátka je, nebo to může být pro jiného notoricky známé, pro dalšího šok a někomu to zase naopak může pomoci se orientovat, nebo objevit další, pro něj neznámé skutečnosti o světě, ve kterém žijeme a který je téměř celý bohužel postavený na lži a klamu.

Přesto, nebo právě proto nepochybuji, že kniha bude okamžitě označena jako „konspirační“.

Myslím si ale, že je nesmírně důležité vidět svět v souvislostech – každý detail nebo událost se dají nějak omluvit, případně brát jako náhoda, ale bohužel skutečná

pravda je viditelná, až když se vše poskládá dohromady. Při společném pohledu totiž tyto jevy náhodu téměř vylučují a ta ohromná lež je nepřehlédnutelná.

Každé téma, které zde zmiňuji, by vydalo na samostatnou knihu, a tak se jejich popis může zdát povrchní až banální, ale mým cílem je na vše poukázat v jediné knize, protože právě souvislosti jsou myslím dnes bohužel značně opomíjené. Neučí se na školách a lidé si jednotlivé jevy vůbec nespojují, i když spolu prokazatelně souvisí a díky souvislostem pak nabízejí zcela jiné vysvětlení.

Je to obdobné jako s vědci – existují experti ve svých oborech, ale ti jsou velice úzce specializovaní a jejich uvažování tak podléhá takzvanému tunelovému vidění, kdy pro jednotlivé stromy vůbec nevidí les.

„Když chcete mít hlavu v písku, musíte klečít...“

David Icke

VZHŮRU DOLŮ DO KRÁLIČÍ NORY

Pravda je to, na čem se shodne většina a co říkají média.

Tak snadné to je – v jednom rozhovoru to dokonce přímo přiznal jeden z členů fact-checkingové skupiny, která pro vládu ověřuje „pravdu“.

Doslova řekl, že oni nehledají pravdu, ale udržují „společenský konsenzus“ – tedy to, na čem se společnost shodla, že je právě v této chvíli za pravdu považováno. A to víme, že byla kdysi například i placatá Země a za jiná tvrzení se upalovalo na hranicích, nebo v době nedávné to byla rasová nadřazenost některých a vyhlazování jiných národů.

A co když je tedy pravda někde úplně jinde?

Mojí chybou a možná i hnacím motorem je asi má neustálá zvědavost. Nejsem schopen nechat některé dveře zavřené a spokojeně si žít v té umělé věži ze

slonoviny – v té „pražské kavárně“ na výsluní a ve sladké nevědomosti.

Odmalička mě ten svět hluboko v králičí noře – tam za zavřenými dveřmi – fascinoval a nakukoval jsem do něj, co to šlo. Už v době, kdy mě zaujaly knihy Ericha von Dänikena, jsem četl o starověkých civilizacích, o stavbách pyramid, později o vraždě JFK; po 11. září jsem ty dveře zase trochu otevřel a naplno do nich nakoukl v roce 2017 při psaní své první knihy *Motýlí křik*. Ale při poznání, jaká neuvěřitelná špína, faleš a blamáž se za nimi skrývá, jsem je zase přibouchl, protože jsem si říkal, že s tím stejně nic nemohu udělat, a hlavně že se nás to v té naší malé zemičce netýká.

Pak ovšem přišla doba covidová a ta špína ze zavřených dveří začala zaplavovat celý svět, ale nikdo ji nechtěl vidět. Lidé, které jsem pokládal za inteligentní otevřené hlavy a demokraty, se ukázali jako zbabělci a raději dělali, že nic nevidí. Že je vše v nejlepší pořádku a ten ohromný růžový slon uprostřed místnosti zkrátka neexistuje. Někteří do králičí nory nakoukli, ale pravdu a pilíře, na kterých měli vybudovaný svět kolem sebe, se báli zbourat, tak z nory zase vylezli a tvářili se, že ten svět v ní neexistuje.

Protože když jednou ty dveře otevřete dokořán a vstoupíte hluboko do nitra nory, tak není bohužel cesty zpět a všechny ty malé nesrovnalosti se vám začnou skládat do hrozivé mozaiky poznání a souvislostí. Už nejste schopni vidět novinové zprávy tak, jak jsou napsané a jak mají na čtenáře působit, ale už vidíte důvody, PROČ jsou tak napsané a KDO za každou zprávou stojí a co tím pravděpodobně sleduje.

Je to podobné prozření jako ve filmu *Matrix*, kdy už nevidíte svět takový, jaký se vám jevil celý život, ale najednou dekodujete matrix, který se za ním skrývá, a vy v tom kódu čtete. A i když mu úplně nerozumíte, je důležité, že víte, že tam je.

A to je možná i varování pro vás – třeba vás názory a fakta v této knize budou šokovat, nebo vám připadat zcela zcestné, a jak se dnes rádo říká, „*konspirační*“ – rozhodnutí nechám na vašem úsudku a srdci.

Ale stále mějte na paměti – a co když...? Co když je to skutečně tak?

Kdybyste znali pravdu, nezachovali byste se jinak? Ať už kvůli sobě, nebo svým dětem?

Ale myslete na to, že pokud budete následovat pomyslného Alenčina bílého králíka do nory a jednou

do oné zapovězené místnosti za dveřmi vstoupíte a toho slona, který stojí uprostřed, spatříte, není už cesty zpět. Je to jako biblické jablko poznání – pak už svět, zprávy, jednotlivé „osobnosti“ a události, o kterých budete číst, nebudete nikdy vidět jako dřív a zjistíte, že to, čemu jste věřili jako bezpečnému přístavu – zvláště celé 20. století – je jedna velká lež.

Jaká je skutečná pravda, nevím, ale myslím, že nelze přehlížet to, že se „něco“ děje a svět, jaký jsme doposud znali, se zcela radikálně ohromným tempem mění...

POSTUPNÁ ZMĚNA PARADIGMATU

Chtěl jsem vždy patřit na Západ a samozřejmě vzhlížel k demokracii a svobodě – ostatně o tom jsou i všechny mé knihy.

Jako dítě vyrůstající v osmdesátých letech, které ještě zažilo socialismus a povinnou (i když už poměrně vlažnou) lásku k Sovětskému svazu, jsem samozřejmě obdivoval Západ, svobodu, Ameriku a její „kulturu“.

Ovšem ta relativně svobodná Amerika a Evropa osmdesátých a devadesátých let už dávno neexistuje a ze všech těchto ideálů zbyly jen prázdné pojmy, kterými se dnešní „liberálové“ tak strašně rádi ohání, ale ta slova dnes v jejich pojetí znamenají něco úplně jiného – dokonce bych se nebál říct, že něco naprosto opačného.

Ze slov „svoboda“ a „demokracie“ se totiž vytratilo téměř vše, za co jsme je ještě v osmdesátých letech zpoza železné opony obdivovali.

Ta změna však nepřišla okamžitě, ale přicházela postupně a pro spoustu lidí zcela neviditelně. Je to

dokonalé příslovečné vaření žáby, které nikdo nevidí a stále vidět nechce.

Cítil jsem, že se něco děje, už dávno – roky před covidem se mi zdálo, že se svět někam řítí, vše je postavené na hlavu, ale nedokázal jsem to pojmenovat. Byly to takové malé náznaky změny ovzduší, které asi třeba umělec dokáže vnímat. Bylo to obdobné, jako když do složitého ekosystému, který se po staletí buduje, zasáhnete, aniž rozumíte jeho podstatě. Společnost nebyla v pořádku už dlouho a odvěká rovnováha, která byla nastolena, se začala bortit a s ní pomalu i celá civilizace.

Zcela zmizela víra a jakékoli vyšší duševní hodnoty a vystřídal je čistý materialismus, který nám do života importovala právě Amerika a její materiální a zcela pragmatický sen.

To tempo bylo dříve téměř neviditelné – tu se objevila toaleta pro třetí pohlaví, tu se utáhly šrouby svobody v boji proti imaginární teroristické hrozbě, tu se začalo prosazovat nesmyslné a nefunkční ekologické šílenství, tu se ve filmech začaly objevovat stále častěji podivné minority a legitimizovat chování, které bývalo zcela nepřijatelné. Malé střípky neviditelné mozaiky.

Každé opatření na potlačení lidské svobody, které začalo jako dočasné, se postupně stalo trvalým. Cestovní pasy byly zavedeny po první světové válce jako původně „dočasné“ řešení, stejně jako přísné kontroly v letadlech s nesmyslnými zákazy tekutin po 11. září, které platí samozřejmě stále už dvacet dva let...

S příchodem covidu – který mi stále častěji připadá jako skutečný test lidské rasy a její poslušnosti – se ale stavidla utrhla zcela a změny, které byly téměř neznatelné a plíživé, se rozjely naplno – jako by zlo ztratilo jakékoli zábrany a vše vyhřezlo v daleko větší intenzitě a obludnosti.

Podvody a „malé“ zlodějiny v milionových částkách, na které byli společnost a novináři dříve citliví, byly stále mediální problém, kolem kterého se vše točilo, ale stamiliardové podvody a doslova rozkrádání zbytku země za denního světla nebyly vůbec žádný problém a naopak, kdo na to upozornil, byl třídní nepřítel. Společnost zcela oslepla a šla za licoměrnou krysařovou flétnou.

Lidé chtěli vidět ve falešném prorokovi svého ochránce a vůdce a vydali se mu doslova na milost

a nemilost a vložili mu v bezbřehé naivitě do rukou dokonce i životy svých dětí.

Stejně tak, pokud dnes poukážete na to, že Západ už není tou svobodnou a demokratickou zaslíbenou krajinou, jste okamžitě označen za proruského trolla a dezoláta.

Současná generace a takzvaná „woke“ kultura není „probuzená“ – ale naopak nejhloběji spící a žijící v doslova hypnotickém stavu.

Ne, nezměnil jsem se já – začal se měnit svět okolo mě a já jen zůstal stát na své pozici.

Svět se zcela přepóloval, ale lidé to nechtějí vidět a stále mají před očima svobodný Západ osmdesátých a devadesátých let a za ten jsou schopni se do krve prát, ale skutečnou realitu vidět nechtějí – není totiž vůbec snadné si ji připustit.

Ze Západu se za pomoci cenzury a strachu stává naprosto stejná totalita, jako je léta už ta čínská nebo ruská, pouze není natřena na rudo, ale na evropskou modř s prstencem zářivých hvězd.

Čím dál více se blížíme vizi George Orwella v knize 1984 – svět bude rozdělen na tři diktatury, které spolu

budou na oko soupeřit, ale ve skutečnosti se bude jednat o jednu velkou globální vládu.

Ano – válka je mír, svoboda je otroctví a nevědomost je síla...

ŽIVOT OTROKA

V „nepřátelském a krutém“ středověku tvořily daně odváděné státu desetinu příjmů – takzvaný desátek. To fungovalo celý středověk až do konce 19. století. Dnes lidé platí státu se sociálním a zdravotním pojištěním okolo 45–50 % ze svých příjmů. Další daně na ně ale čekají v podobě DPH, ze které si stát bere dalších 21 %, k tomu si připočtete speciální daně za pohonné hmoty 20 %, tvrdý alkohol, kde při koupi lahve odevzdáte státu až 85 % z její ceny, a další zcela zlodějské odvody, jako například každoroční platba za již ze zdaněných peněz pořízenou nemovitost.

Reálné daňové zatížení „civilizovaného evropského“ člověka se tak pohybuje okolo 75–85 %.

V padesátých a šedesátých letech ještě průměrný Američan z jednoho platu zabezpečil velice hezky celou rodinu, žena byla v domácnosti a vlastnili dům a dvě auta. Dnes mají práci oba a přesto těžko vycházejí s příjmem. A tento tend se samozřejmě netýká jen Ameriky.

Ve výsledku je tedy úplně jedno, jestli žijete v tom nejchudším slumu v Indii, nebo na Manhattanu – denně pracujete a zůstane vám vždycky jen tolik peněz, abyste měli na jídlo, základní potřeby a mohli je utratit za předražené spotřební výrobky korporací. Ano, někdo má tři luxusní auta a někdo k večeři jen hrnek rýže, ale ve výsledku jsou na tom všichni úplně stejně. Bohatý se dívá skrz prsty na špinavého Inda, ale jsou si podobnější víc, než myslí – než si sám odváží připustit. Celé dny až do smrti všichni pracujeme, ale už nežijeme – společnost je už tak zmanipulovaná, že pro emancipovanou ženu je společensky nutné vrátit se brzy po porodu do práce na plný úvazek, jen aby dítě mohlo do luxusních soukromých jeslí. Místo aby byla se svým potomkem, honí se za tím, aby vydělala peníze na to, aby se o něj staral někdo jiný.

Z kohoutků nám teče čistá kvalitní voda, a přesto nás korporace přesvědčily, že je skvělý nápad kupovat si vodu balenou – úplně tu stejnou za stonásobnou cenu, a ještě při tom decimovat planetu.

Šijí se kvalitní džíny a hned po vyrobení se zničí a odřou – dnes se do nich dokonce dělají i díry – a pak se v rámci módy prodávají za daleko vyšší ceny.

A ty stejné korporace vám pak podsouvají, že je potřeba chránit planetu, a proto je výborný nápad jezdit například elektroauty, nebo jíst cvrčky.

Otrok je držen v neustálém pocitu strachu – děsy na něj útočí dnem i nocí ze sdělovacích prostředků a on se bojí o to málo, co „je mu dovoleno“ vlastnit. Bojí se promluvit, protože si ho systém dokonale zavázal hypotékou a půjčkami a on si „nemůže dovolit“ přijít o práci, a tak raději mlčí a nechá si vše líbit. Vůbec mu ale nedochází, že právě tímto svým postojem nakonec přijde o vše.

Má jen tolik, kolik mu otrokář dovolí, že smí vlastnit. Ale i to málo je doopravdy příliš – vlastní půda a nemovitost je potenciální moc a nezávislost, a proto je potřeba do budoucna otroka připravit i o ni.

Nic nevlastnit a být dokonale šťastné kolečko v nesmyslném soukolí.

Aby otrok nemusel na nepříjemnou realitu myslet, je mu předkládáno, co a jak si má myslet, a systémem moderního chlebu a her je neustále odváděn od pravé

podstaty světa. Hollywood a módní a technologické korporace dělají svou práci dokonale.

Otrokář také dovoluje otrokovi, kam a jak smí cestovat, koho si smí vzít a dnes už i co smí konzumovat.

A přesto se nevolník každý den bojí, že bude ze systému vyobcován a že přijde o tuto svou otrockou práci, a je ochoten udělat téměř cokoli, aby si ji zachoval a tak si udržel zdání svého „bohatství“ a statusu – včetně zaprodání své duše a obětování svého zdraví.

A co víc, otrok je nakonec svému otrokáři vděčný, že se o něj stará a on nemusí na nic myslet a může si jen „užívat“.

Ano, to je svoboda dnešního západního světa.

OBSAH

Prolog	8
Vzhůru dolů do králičí nory	13
Postupná změna paradigmatu	17
Život otrocka	22
Rozdělení rodiny a likvidace vazeb	26
Vzdělání a další generace	30
Americký sen a Marshallův plán	35
Lékaři a zdravotnictví	40
Korporáty a zdánlivá konkurence firem	46
Altruističtí miliardáři a neziskovky	50
Masová hypnóza a programování mas	55
Overtonova okna	60
Banky a falešné kouzelné papírky	65
Digitální měna – konec svobody	71
Neustálé aktualizace a byrokracie	76
Unifikovanost vs. individualita	80
Nové normy pro nový svět	85

Cenzura médií a encyklopedií	90
Příroda jako nepřítel a nepotraviny	95
Strach – svoboda jen na papíře	101
Mediální „pravda“	105
Covid podvod	110
Green Deal podvod	116
Hlupáci a přísluhovači	123
Novodobé politické loutky	127
Zlo pod maskou dobra	133
Kdo jsou „oni“?	137
Great Reset	143
Přelidnění a depopulace	147
Ztráta smyslu života	152
Zhroucení systému a civilizace	157
A co když...	163
Bůh, duše a zlo	170
Naděje	177
Epilog	183
Poděkování	185

JAN TOMÁNEK

PRŮVODCE
KRÁLIČÍ NOROU

Jazyková redakce Ivan Beránek

Grafická úprava a sazba Jan Tománek

Obálka Jan a Honza Tománkovi

Tisk FINIDR, s.r.o., Český Těšín

Vydalo Art And Animation studio

jako svoji druhou publikaci

1. vydání, 2023

www.aaa-studio.cz

www.tomanek.com

Další knihy Jana Tománka

Motýlí křik (2018)

Lustr pro papeže (2019)

Archa knih (2021)

Válka se stromy (2022)

K dostání na e-shopu autora

eshop.tomanek.com